

4 Μαρτίου 2020

Ένα υπόδειγμα κηρύγματος για παιδιά σε Προηγιασμένη Θεία Λειτουργία

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Θεολογία και Ζωή / Κοινωνιολογικά \(κοινωνική πρόνοια & οικογενειακά θέματα\) / Ορθόδοξη πίστη](#)

Τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Μάνης κ. Χρυσοστόμου Γ΄

Κατ' ἀρχὴν θέλω νά σᾶς συγχαρῶ πού ἦλθατε σήμερα στήν ἐκκλησία καί σταθήκατε ἡσυχά, μέ εὐλάβεια ἐδῶ στόν οἶκο τοῦ Θεοῦ.

Θά σᾶς πῶ δύο λόγια γιά τήν Προηγιασμένη Θεία Λειτουργία- τήν ξεχωριστή αὐτή Λειτουργία- πού τελεῖται μόνο κατ' αὐτήν τήν περίοδο τῆς Μεγ. Τεσσαρακοστῆς.

Οἱ σοφοί Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας καθιέρωσαν τήν Προηγιασμένη Θ. Λειτουργία γιατί αὐτή τήν περίοδο δέν μπορούμε νά τελέσουμε τήν κανονική, τήν λαμπρή, τήν τέλεια δηλαδή ὅπως λέμε θεία Λειτουργία, καί αὐτό, γιατί ἡ περίοδος αὐτή εἶναι πένθιμη, περίοδος νηστείας, περισσότερης ἐγκράτειας καί προσευχῆς, περίοδος μεγαλυτέρων πνευματικῶν ἀγώνων.

Ὅλα τά λέγουμε σέ πιά χαμηλό τόνο τῆς φωνῆς μας, τά φῶτα εἶναι λιγοστά, ὅλα πιά κατανυκτικά. Ἐνῶ ὅταν τελοῦμε τήν κανονική θεία Λειτουργία τότε ὅλα εἶναι φωτεινά, χαρμόσινα, δοξολογικά.

Λέγεται Προηγιασμένη γιατί τά Τίμια Δῶρα, δηλ. ὁ Ἄρτος καί ὁ Οἶνος πού προσφέρονται στό Ἱερό Θυσιαστήριο ἔχουν μεταβληθεῖ σέ Σῶμα καί Αἷμα Χριστοῦ ἀπό τήν προηγούμενη Θ. Λειτουργία. Εἶναι, δηλαδή, ἀπό πρίν ἁγιασμένα.

Ψάλλονται κατ' αὐτήν ωραιότατοι ὕμνοι, ὅπως ἤδη ἀκούσατε, τό «Κατευθυνθήτω ἡ προσευχή μου...» ἢ τό «Νῦν αἱ δυνάμεις τῶν οὐρανῶν σύν ἡμῖν ἀοράτως λατρεύουσιν. Ἴδού γάρ εἰσπορεύεται ὁ Βασιλεύς τῆς δόξης...».

Ὑμνοι ὑπέροχοι, μέ μυστική καί ὑπερκόσμια μεγαλοπρέπεια πού ἀνεβάζουν τίς καρδιές μας στόν οὐρανό. Καί ὅπως τό ωραῖο θυμίαμα ἀνεβαίνει ψηλά στόν οὐρανό ἔτσι καί οἱ προσευχές μας πηγαίνουν ψηλά στόν οὐράνιο θρόνο τοῦ Θεοῦ.

Ἀλλά ἡ Προηγιασμένη Θ. Λειτουργία μᾶς θυμίζει καί κάτι ἄλλο. Μᾶς θυμίζει τούς

πρώτους χριστιανούς. Τήν ἀρχαία Ἐκκλησία. Τούς πιστούς ἐκείνους χριστιανούς πού εἶχαν μεγάλη καί φλογερή πίστη στό Χριστό, πού μέ θάρρος ὁμολογοῦσαν ὅτι εἶναι χριστιανοί, πού τηροῦσαν τίς θεῖες ἐντολές Του, πού ἦσαν ἀγαπημένοι μεταξύ τους, πού ἕνας βοηθοῦσε τόν ἄλλο, πού δέν φοβόντουσαν τό μαρτύριο καί τόν θάνατο γιά τόν ἀληθινό Θεό.

Καί ξέρετε οἱ διωγμοί κατά τῶν χριστιανῶν τότε ἀπό τούς εἰδωλολάτρες, ἀπό τούς ἀσεβεῖς καί ἀπό τούς ἐχθρούς τοῦ Χριστιανισμοῦ ἦσαν πολλοί καί σκληροί.

Πολλούς μάρτυρες τούς αἰῶνες αὐτούς, ἀγίους δηλαδή, ἀνέδειξε ἡ Ἐκκλησία μας, ὅπως τόν ἅγιο Ἰγνάτιο πού μαρτύρησε στό Κολοσσαῖο τῆς Ρώμης, τόν ἅγιο γέροντα Πολύκαρπο, τόν ἅγιο Γεώργιο, τόν ἅγιο Δημήτριο, τήν ἁγία Παρασκευή, τήν ἁγία Βαρβάρα, τήν ἁγία Μαρίνα, τόν ἅγιο Σεβαστιανό καί ἄλλους πολλούς πού τούς γιορτάζουμε καί τούς τιμοῦμε.

Οἱ πρῶτοι, λοιπόν, Χριστιανοί πού ἀγαποῦσαν πολύ, μέ ὅλη τους τήν καρδιά τόν Χριστό, δέν μπορούσαν νά ζοῦν χωρίς τήν Θ. Κοινωνία, χωρίς αὐτή τήν πνευματική τροφή πού εἶναι τό Σῶμα καί τό Αἷμα τοῦ Χριστοῦ. Ἦθελαν τό ἐφόδιο τῆς ζωῆς.

Ἦθελαν νά κατοικεῖ μέσα τους ὁ Χριστός. Νά εἶναι χριστοφόροι στήν καθημερινή τους ζωή. Ἐάν ὁ ἕνας τούς πόθος ἦταν τό βάπτισμα, ὁ ἄλλος ἦταν ἡ Θ. Κοινωνία.

Πόθος ἱερός, πόθος ἅγιος, πόθος πού τούς ἔσωζε ἀπό τήν ἁμαρτία καί τούς ἔνωσε μέ τόν Ἀρχηγό τῆς Ζωῆς καί τοῦ Θανάτου, τόν Ἰησοῦν Χριστόν, τόν Λυτρωτήν τοῦ κόσμου.

Αὐτόν τόν πόθον τόν ἀπεικόνιζαν, τόν ζωγράφιζαν καί μέσα στίς Κατακόμβες. Ὅποιος τίς ἐπισκέπτεται (στή Ρώμη) ἐκεῖ βλέπει τίς ἀπεικονίσεις αὐτές.

Βλέπει τό κάνιστρο μέ τούς ἄρτους, τό Ἅγιο Ποτήριο, πιά πέρα διακρίνει τήν περίφημη παράσταση Ι.Χ.Θ.Υ.Σ., τό ψάρι, πού σημαίνουν τά ἀρχικά αὐτά γράμματα τό «Ἰησοῦς, Χριστός, Θεοῦ, Υἱός, Σωτήρ», βλέπει τό διψασμένο ἐλάφι, τήν Ἄμπελο, τόν Καλόν Ποιμένα δηλ. τόν Χριστό.

Ὅλες αὐτές οἱ παραστάσεις ὑπενθύμιζαν τόν Μυστικό Δεῖπνο, τά Τίμια Δῶρα, τήν Θ. Εὐχαριστία, τήν τέλεση τῆς Θ. Λειτουργίας.

Συμβολίζουν αὐτόν τόν ἱερό πόθο καί τήν ἁγία ἐπιθυμία πού εἶχαν οἱ πρῶτοι χριστιανοί γιά τήν Θ. Κοινωνία. Κοινωνοῦσαν λοιπόν καί στίς κανονικές Θ. Λειτουργίες καί ὅταν γινόντουσαν οἱ Προηγιασμένες Θ. Λειτουργίες.

Καί μάλιστα, νά προσθέσω ἀκόμη, ὅτι στεκόντουσαν μέ πολλή τάξη μέσα στήν ἐκκλησία, ἔψελναν ὅλοι μαζί, ἔλεγαν ὅλοι μαζί τό «Πάτερ ἡμῶν», τό «Κύριε

Ἐλέησον», καί τό «Ἀμήν».

Ὅταν ἐρχότανε ἡ ὥρα νά μεταλάβουν πήγαιναν πάλι προσεκτικά, ἀθόρυβα, μέ εὐλάβεια καί πίστη. Πρῶτα κοινωνοῦσαν οἱ ἱερεῖς, μετά οἱ διάκονοι, ἔπειτα οἱ ὑποδιάκονοι, οἱ ἀναγνώστες, μετά οἱ ψάλτες, οἱ διακόνισσες, ὕστερα τά παιδιά καί τέλος ὅλος ὁ λαός.

Ἐφελναν τόν τόσο ὠραῖο ὕμνο: «Γεύσασθε καί ἴδετε ὅτι χρηστός ὁ Κύριος» καί τά μάτια τους γέμιζαν δάκρυα. Ἔνοιωθαν θεία κατάνυξη, ἀγάπη καί χαρά.

Γιά ὅσους μάλιστα δέν ἦταν δυνατόν νά πᾶνε στήν Ἐκκλησία ἐπειδή ἦσαν ἄρρωστοι ἢ βρισκόντουσαν στήν φυλακή ἢ ἦσαν αἰχμάλωτοι ἢ ἀκόμη ἦσαν στό Κολοσσαῖο πρό τοῦ μαρτυρίου τους, τότε, γι' αὐτούς ἀνελάμβαναν οἱ πιστοί ἀδελφοί τους χριστιανοί νά τούς μεταφέρουν τήν θ. Κοινωνία γιά νά μήν μείνουν ἀκοινωνήτοι.

Θυμηθεῖτε τό μικρό παιδί, τόν Ταρσίζιο πού τόν κτύπησαν καί ἄφησε τήν τελευταία του πνοή πάνω στό δρόμο, στήν Ἀππία ὁδό, λίγο ἔξω ἀπό τήν Ρώμη, γιατί δέν ἤθελε νά παραδώσει τά Τίμια Δῶρα πού ἔκρυβε πάνω στή καρδιά του καί τά πήγαινε κρυφά στούς φυλακισμένους χριστιανούς καί οἱ ἐχθροί τόν πίεζαν νά τά πετάξει κάτω.

*

Θά τελειώσω, λέγοντάς σας καλά μου παιδιά, μερικές συμβουλές τώρα πού θά ἔλθετε νά κοινωνήσετε.

Ὅποιο παιδί ξεχάστηκε καί ἔφαγε τό πρωί ἢ ἤπια νερό ἢ κάτι ἄλλο δέν θά κοινωνήσει σήμερα. Θά ἔλθει ἄλλη φορά. Θά τόν περιμένω ἄλλη μέρα.

Ὅταν θά ἔρχεστε γιά νά κοινωνήσετε δέν θά μιᾶτε καθόλου. Προσευχόμαστε μέσα μας. Προχωροῦμε σιγά-σιγά. Δέν σπρώχνει ὁ ἕνας τόν ἄλλο. Ἐρχόμαστε μέ σεβασμό καί εὐλάβεια. Οἱ ἅγιοι ἄγγελοι εἶναι ἐδῶ καί μᾶς βλέπουν.

Ὅταν φτάνουμε ἐδῶ μπροστά, κάνουμε τόν σταυρό μας, βάζουμε κάτω ἀπό τό σαγόνι μας τό κόκκινο μανδήλιο γιατί δέν πρέπει νά πέσει οὔτε τό παραμικρό «ψιχουλάκι» κάτω καί ἀνοίγουμε καλά τό στόμα μας.

Ὅταν κοινωνήσουμε σκουπίζουμε τό στόμα μας μέ τό μανδήλιο, παίρνουμε τό ἀντίδωρο καί φεύγουμε καί πάλι ἡσυχά γιά τή θέση μας.

Τήν ημέρα αὐτή πού κοινωνήσαμε θά πρέπει νά προσέξουμε πολύ νά ἔχουμε καλή συμπεριφορά καί νά εἴμαστε χαρούμενοι.

Ὁ Χριστός, παιδιά, εἶναι μέσα μας. Κοινωνήσαμε Σῶμα καί Αἷμα Χριστοῦ. Εἴμαστε δικά Του παιδιά. Νά εἶστε βέβαιοι. Ὁ Χριστός μᾶς εὐλογεῖ, μᾶς ἀγιάζει καί μᾶς ἀγαπᾷ.

Πηγή: romfea.gr